Ποτέ «αλειτούργητοι» (Μιχαήλ Ε. Μιχαηλίδης, Θεολόγος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 30 Ιουλίου, 2013

Στά πρῶτα χριστιανικά χρόνια τῶν διωγμῶν καί τῶν κατακομβῶν, οἱ χριστιανοί ἦσαν ἀληθινό χρυσάφι. Ὅσο περνοῦσαν τά χρόνια, ἔχαναν τήν πνευματική τους λαμπρότητα καί θερμότητα, λόγῳ τῆς ἐκκοσμίκευσης καί τῆς χαλάρωσης τῶν ἰδεῶν καί τῆς χριστιανικῆς τους Πίστης. Αὐτό συμβαίνει καί θά συμβαίνει πάντοτε, παρά τίς ἀποστολικές προτροπές: «Μή συσχηματίζεσθαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν» (Ρωμ. ΙΒ΄ 2), καί «μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις» (Β΄ Κορ. Στ΄ 14).

Τή χλιαρότητα τῆς Πίστης τήν καταδικάζει ὁ Κύριος, μέ τό γνωστό καί σκληρό λόγο τῆς Ἀποκάλυψης, πού ἀπευθύνεται στόν ἄγγελο, δηλαδή τόν ἐπίσκοπο Λαοδικείας: «οἶδά σου τὰ ἔργα... ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστὸς οὔτε ψυχρός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀπ. Γ΄ 15-16). Οἱ χλιαροί καί ἀδιάφοροι εἶναι χειρότεροι καί ἀπ᾽ τούς ἄπιστους καί τούς ἄθεους. Ὅσοι χωρίς κανένα λόγο δέν ἐκκλησιάζονται καί δέ λειτουργοῦνται, θεωροῦνται ἀφορισμένοι. Ἤ μᾶλλον, εἶναι αὐτοαφορισμένοι. Οἱ ἴδιοι ἀποκόβουν τόν ἑαυτό τους ἀπ᾽ τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἑπομένως, δέν ὑπάρχει γι᾽ αὐτούς σωτηρία.

Ἴσως ἐρωτήσει κάποιος: Γιατί δέν ὑπάρχει σωτηρία; Ἡ ἀπάντηση: Ἀφοῦ θελληματικά οὔτε προσεύχονται μέ τούς ἀδελφούς τους, οὔτε παρίστανται στό μέγα Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί προπάντων, οὔτε κοινωνοῦν τοῦ παναχράντου Σώματος καί τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀποκλείονται τῆς σωτηρίας, σύμφωνα μάλιστα, μέ τό λόγο τοῦ Κυρίου: «Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς» (Ἰω. Στ΄ 53). Αὐτό ἀκριβῶς θέλει καί ἐπιδιώκει ὁ διάβολος: Τήν αἰώνια καταδίκη τοῦ ἀνθρώπου.

Πολύ σημαντικά τά ὅσα γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής: «Ὁ διάβολος καί ἐχθρός ἐστι τοῦ Θεοῦ, καί ἐκδικητής. Πείθων ἡμῶν τήν προαίρεσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, προκρίνειν τά πρόσκαιρα... Οὐδέν γάρ οὕτω φίλον τῷ διαβόλῳ καθέστηκεν, ὡς ἄνθρωπος τιμωρούμενος».

Ὁ διάβολος εἶναι ἐχθρός καί τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδιαίτερη ὅμως εἶναι ἡ χαρά του, νά βλέπει τόν ἄνθρωπο νά τιμωρεῖται.Κι ἡ παγίδα πού

τοῦ στήνει, λέει ὁ ἅγιος Μάξιμος, εἶναι ἡ προσπάθειά του νά τόν κάμει ν’ ἀγαπήσει καί προτιμήσει τά πρόσκαιρα παρά τά οὐράνια. Δέ μπορεῖ νά ὑπάρξει καί ν᾽ ἀναπτυχθεῖ ὀρθόδοξη πνευματική ζωή, χωρίς ἐκκλησιασμό (Θεία Λειτουργία) καί Κοινωνία τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Νά προσέξουν ἰδιαίτερα οἱ γονεῖς καί οἱ ἐκπαιδευτικοί, τά παιδιά. Κλειστά τά αὐτιά στίς σειρῆνες τοῦ κακοῦ καί τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Οἱ δαίμονες τοῦ σκότους ἑτοιμάζουν τόν Ἀντίχριστο. Ὅπου καί νά ᾽ναι, ἔρχεται! Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία συμβολίζεται καί παρομοιάζεται μέ τήν Κιβωτό τοῦ Νῶε. Ἄλλοι σώζονται καί ἄλλοι καταποντίζονται καί πνίγονται.

(Πηγή: "Ὀρθόδοξος Τύπος" ἀρ. φύλ. 1983, 12 Ἰουλίου 2013)